

מהיכא דמקרב ל"בי ברוך" [מהבשר הסמור למועד שברכו עליו בשעת השחיטה].
כלומר, מן הזרואר,

מקרה הגمرا על מה ששנינו בברייתא,
שאכילת **כרוב** טובה למזון, ואכילת **תרדין**
טובה לרפואה: וכי **כروب** למזון, אין [למזון]
הוא מועילן ולרפואה לא? והא תניא: **ששה**
דברים מרפאים את החולה מחליו ורפואתן
רפואה, ואלו הן: **כروب ותרדין ומיליסין**
יבש, [תבשיל הנעשה מעשב], **וקיבח של**
במה, **וחרת** [רchromה של בהמה], **ויתרת**
הכבד.

הרי שכרוב טוב גם לרפואה,

מתרצה הגمرا: אלא, אימא כרוב מועיל
לרפואה **ואף** למזון.

ועל מה ששנינו בברייתא: **"אווי לו לביית**
[לקרים] **שהלפת עוברת בתוכו".** מקרה
הגمرا: **איני**, והא אמר ליה רבא לשמעיה
[למשמעו]: **כוי חווית ליפטא בשוקא — לא**
תימא לי במאי ברכת ריפתא, [כשתראה
לפת בשוק שוב אל תאמיר לי "מה אכרוך לך
עם הלחם"] אלא תבין מעצמך שרצוני
שתכרוך לי זאת בלפת, ורקשה שהרי שנינו
שהלפת אינה טובה לכרס.

מתרצה הגمرا: אמר אביי מה ששנינו
ברrietaya **"אווי לו לביית** **שהלפת עוברת**
בתוכו", **הינו** כשבישלה מבלי [בלא] **בשר**,
שאו היא קשה לנו. אבל אם בישלה עם
הבשר אויז השומן היוצא מהבשר גורם
שהלפת לא תזקנו.

ורבא אמרו: הלפת מזיקה לכרס רק
כשאוכלה מבלי [בלא] **ששותה יין** אחריו

ריהא, אם כן הוא אנני, דקא אכליין [הרי
אנחנו שאכלנו] ירך קודם לארכע שעות,
ובכל זאת קא **משטעית בהדו** [שוחחת
איתנו], ואם היה חושש לדברי רבי יצחק
היה צריך לסור מעמו?

אמר להו: أنا — באידך דרבנן יצחק סבירא
לי [כמיימרא האחרות שאמר רבי יצחק].

דאמר רבי יצחק: אסור לאדם שייאליל ירך חי
קודם ארבע שעות, ומשום כך לא אכלתי.

פישקא נוספת ששנינו בברייתא: **ש"ב** —
האוכל דבר קטן שלא גדול כל צרכו —
מקטין". מבארת הגمرا אמר רב הדרא:
אפילו גדי [גדי] שמן וטוב — ששוו בר
זוזא, שמחירו יקר, גם כן אין טוב לאוכלו,
כי מ"מ לא גדול כל צרכו. ולא אמרן אלא
דלית ביה בקטן רביעא גדול, — הינו
שלא הגיע לרבע מגודלו אבל אם איתת ביה
בקטן רביעא רבייעת מהגדל שבאותו מין
ליית לנו בה, וטוב הוא למאכל.

ומה ששנינו עוד בבריתא: **"בל אכילת נפש**
— **משיב נפש"**,

אמר רב פפא: אפילו גילדני דבי גילי [דגים
קטנים מאד המצוים בין קנים שבאגם] שגם
הם מшибים את הנפש,

ועל מה ששנינו בבריתא: **"בל הקרוב לנפש**
— **משיב את הנפש"**. אמר רב אהא בר
יעקב: **הינו עונקא צואר** הבהמה, שהוא
מקום בית השחיטה הקרוב לבב ולמעיים.

אמר ליה רבא לשמעיה: כוי מייתית לי
אומצעא דבישרא [חתיכתبشر] טרח ואיתוי
לי [הטרח את עצמן והבא לי] נתחبشر